

Bandes de so Oscars 2005: la gran injustícia

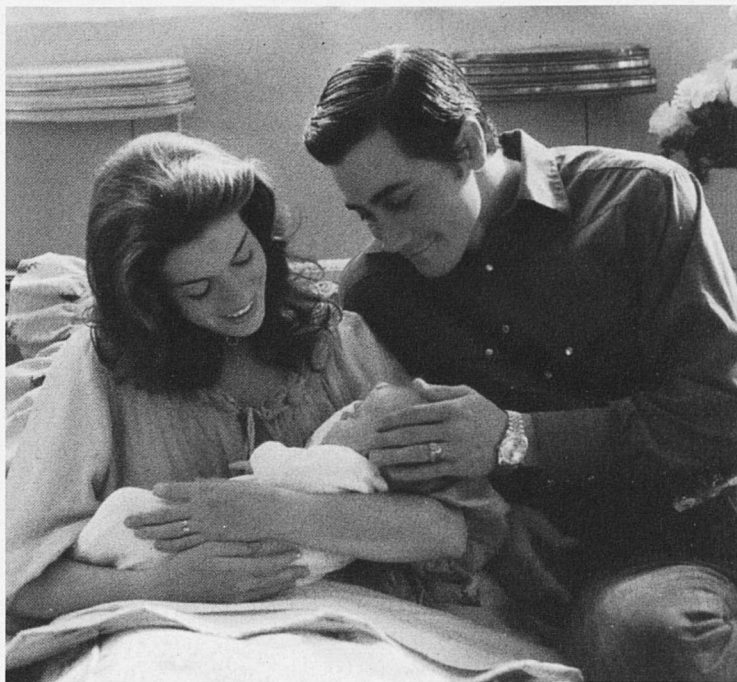
Házael González

Hi ha vegades que un premi és del tot injust, i sens dubte, aquest ha estat un dels casos més evidents en tota l'història dels premis més famosos del cinema. Hauria de demanar excuses a l'amic Joan Carles Palos, el vice-president de la nostra Associació Balear Amics de les Bandes Sonores i un dels fans més grans del compositor viu més proposat per a aquests premis, però mai hauria pensat que arribaria el moment en què jo diria que ha estat una gran injustícia que John Williams no s'hagi emportat l'Oscar.

El primer de tot, analitzem les proposicions, i parlem, doncs, de John Williams, un home realment incombustible que encara ens continua delectant amb partitures plenes de bon fer i notes musicals inoblidables. Com ja saben els lectors més veterans de *Temps Moderns*, no és gens estrany que Williams estigui proposat per a l'estàtua daurada a cada nova edició del premi, i gairebé ja és una tradició veure el seu nom a la llista; d'aquesta manera, ens trobem que ha estat proposat ni més ni menys que quaranta-tres vegades fins arribar a enguany, en què el trobem, com ja ha passat de tant en tant, per partida doble. Així, doncs, a més d'estar proposat per *Munich* (Steven Spielberg, 2005), també ho estava per a la clarament favorita, *Memorias de una Geisha* (*Memoirs of a Geisha*, Rob Marshall, 2005), una partitura que ja es va emportar el Globus d'Or (i també el BAFTA, és a dir, el premi més important de cinema a Anglaterra) i que molta gent ha qualificat com de les millors que ha fet darrerament, però no, l'Oscar no ha estat per a ell, així que només hem de dir que el mestre ja suma quaranta-cinc nominacions, una quantitat certament impressionant.

Anem ara amb la gran sorpresa, perquè per primera vegada, un compositor espanyol ha estat proposat per a l'Oscar; Alberto Iglesias ha vist com la seva partitura feta per al film *El Jardinero Fiel* (*The Constant Gardener*, Fernando Meirelles, 2005) era reconeguda a nivell internacional, de la qual cosa estem ben contents. Ja fa molt de temps que molts aficionats a la música de cinema insistim en la qualitat dels compositors del nostre país, i ja és ben hora que aquest reconeixement es faci de domini públic (quan aquesta proposició es va fer pública, molta gent es va demanar si a Espanya havia compositors cinematogràfics). I no, no va guanyar, això seria tal vegada desitjar massa coses, però de moment, ens quedem amb la satisfacció que ens ha donat veure a Iglesias caminant per l'estora vermella.

I per acabar, dos nous de trinca que mai s'havien vist per aquestes latituds: un compositor tan poc conegut com és Dario Marianelli (proposat per a la seva feina a *Orgullo y Prejuicio* —*Pride & Prejudice*, Joe Wright, 2005—), i el guanyador, Gustavo Santaolalla per *Brokeback Mountain*, *En Terreno Vedado* (*Brokeback Mountain*, Ang Lee, 2005, que ja es va emportar el Globus d'Or a la Millor Cançó). Sense desmerèixer la carrera d'aquest compositor (però sí dient que la

partitura feta per aquest film en concret no és res de l'altre món), podem dir ben clarament que això ha estat una gran injustícia, segurament motivada més per l'acció de les productores que no pel criteri dels membres de l'Acadèmia, però ja estem acostumats a veure com el premi a la Millor Banda Sonora Original és a vegades una espècie de comodí que serveix per donar un premi més a un film determinat, com ja va passar no fa tant amb un altre film del mateix director, *Tigre y Dragón* (*Crouching Tiger, Hidden Dragon*, Ang Lee, 2000, que li va donar l'Oscar al compositor Tan Dun, qui almenys va fer una partitura decent). En fi, que com ja ha passat altres vegades, l'Oscar a la millor música ha estat clarament injust, així són aquests premis.

Per cert, la Millor Cançó ha estat "It's hard out here for a pimp", de Jordan Houston, Cedric Coleman i Paul Beauregard, del film *Hustle & Flow* (Craig Brewer, 2005). ■

Gustavo
Santaolalla.

